

— Vama dragi Lovro, neka Bog naplati. Vaša je velika zasluga, što je sve ovako lijepo doslije prošlo — završi Petar i živo stisne Lovrinu desnicu.

— Časni otac Mikula i ja molit ćemo se Bogu za vas. Inače stari vrtlar Lovro šutjet će uvijek kao grob, makar ga na muke stavili!

— S Bogom, braćo! — doda kapetan Celić rukujući se s Uskocima. Možda se jednom opet sastanemo zdravi i veseli!

— Bog dao! — odvrate složno Uskoci.

Pošto su se svi još jednom izrukovali, Petar se spusti s Uskocima na žalo. Ivo i Dujam poklopili konje, pa vrcem na protivnu stranu, prema istoku. Vrtlar Lovro zakrene prema Dvornikovu vinogradu, da oslobodi drugoga sužnja, Petrova konja. —

Nakon nekoliko časova već se je u daljini gubio topot stratijotskih konja, a gubio se i pljusak vesala. Kad je čamac izašao iz one dráže, javila se iza oblaka sjajna jedna zvijezda, da malo zatim opet nestane. A kad je čamac plovio ispred poljske uvale, Petru se vinuo dubok uzdah. Sjetio se on taj čas svoga dobrog ujaka, koga, slutio je, nikad više u životu vidjeti ne će . . .

Malo zatim čamac je pristao kod rta svetog Jurja uz »Nehaj«, koji je odmah obišao taj rt, da se pridruži ostalim uskočkim brodovima u kanalu.

Taj čas je dogarala i vatra pred pustinjakovom špiljom na Marjanu, a Marko Barbarigo, teturajući, opraštao se s gostom, nadkomesom na galiji »Stella«.

X.

JURIŠ

Marko Barbarigo, knez i kapetan grada Splita, nije običavao ostavljati kreveta ni rano, ni lako, pogotovu ako je lijegao na počinak kasno, i ako je dublje u čašu zavirio. Poslije takvih prigoda, netom bi u jutro protro oči, spopadala ga je takva zijevalica i rastezavica da je u ložnici sve ozvanjalo. Pa kad bi se kod tih napora nategli i nabrekli njegovi mišići i živci, onda mu je po sebi ružno lice postajalo gotovo odvratno.

Tako je eto, on izgledao, u kasno jutro, kad se je probudio poslije one veselice s nadkomesom Alfonsom Bovini.